

ECONOMIA, EDUCACIÓ I SALUT MENTAL

En la història de la humanitat trobem que cada època marca la forma d'educar els infants en funció del sistema productiu del moment. Així, en l'època de la revolució industrial, en el segle XIX, es necessitava que les persones fossin submises i bons productors, la qual cosa s'aconseguia amb una repressió molt estricta dels sentiments i els desitjos. D'aquesta manera, és com pensadors d'aquell moment, com ara Sigmund Freud, van incidir en l'anàlisi de la societat de l'època quan expressaven el paper que la repressió dels sentiments i les emocions tenien en la salut mental i en la creació de malalties físiques i psíquiques. El mateix S. Freud parlava de la necessitat de donar sortida sublimada als desitjos reprimits, però també de la necessitat de l'autocontrol.

Actualment, en ple sistema global de producció podem analitzar les conseqüències que aquest sistema econòmic té en la manera com són educats els infants. Ara es necessiten persones que consumeixin perquè, de fet, els consumidors són el motor de l'economia, si no es consumeix no es ven, si no es ven no es produeix, si no es produeix no hi ha feina a fer i si no es treballa no es tenen diners per comprar. És una espiral sense fi. Perquè tot aquest procés no s'aturi es creen unes necessitats diferents a l'hora d'educar. Els fills han de ser bons consumidors i, per això, cal no reprimir els desitjos i crear-ne de nous. Així que, tots estem immersos en unes "necessitats" difícilment cobertes per molt que comprem, quan ja ho tenim ja volem una altra cosa i no ens podem esperar. Això comporta, també, que floreixin "noves" patologies relacionades amb el desig insatisfet i la necessitat de plaer immediat que, paradoxalment, provoca més angoixa.

L'educació hauria de ser qüestió de seny, fonamentada en les necessitats emocionals de les persones, i no en les necessitats del mercat.